

ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς ξένων οὐσιῶν (ἢ σημ. διὰ τὸν παραγόμενον ἦχον τοῦ μετάλλου ἐκ τῆς προσκρούσεως τῶν μικρῶν λιθαρίων τῶν εὐρισκομένων ἐν τῇ σίτῃ) Κύπρ.: Ἰσμ.

Καὶ γονατίζει ἄνω του Ἀντώνις σὰν λεοντάρην
τὸ ἐμπήγε του τὲς μαδαιρκὲς τὸ ἔκαμιν τον ἄρβάλλιν
ἔκαμε τὸ σῶμα του διάτρητον ὡς τὸ κόσκινον, κατεπλή-
ωσεν αὐτὸν πανταχοῦ τοῦ σώματος. Συνών. φρ. κἀνω
(κόσκινο).

Ἐκάμαν τὸ κορμάτιν της καθ' ἑαυτὸν ἄρβάλλιν,
τὰ ὅρκα της ἐσπάσαν τα, δὲν τῆς ἀφῆκαν χάλιν.
Συνών. ἀραιολόγι I, ἀραιολόγος I.

ἄρβαλλίζω Κύθηρ. Κύπρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Δη-
μητσάν. Κυνοῦρ. Λεβέτσ. Μάν.) κ.ά. ἄρβαλλάω Πελοπν.
(Ἀνδρίτσ. Γορτυν. Κουτήφαρ. Λακων. Λεῦκτρ. Μάν. Με-
γαλόπ. Ὀλυμπ. Τριφυλ.) κ.ά. ἄρβαλλίζω Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχαίου βαλλίζω=πηδῶ, σκιρτῶ, χορεύω,
προστεθέντος τοῦ ἀρκτικού α διὰ τὴν συνεκφ. τοῦ νὰ ἢ
θὰ καὶ ἀναπτυχθέντος τοῦ ρ διὰ τὸ ἐπόμενον ὑγρὸν λ.
Ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 96.

1) Χορεύω μετὰ πολλοῦ θορύβου καὶ κρότου Κύθηρ.:
Ἀρβαλλίζουνε τὰ παιδιά. β) Θορυβῶ, κροτῶ Κύθηρ. Πε-
λοπν. (Ἀνδρίτσ. Γορτυν. Δημητσάν. Κουτήφαρ. Κυνοῦρ.
Λακων. Λεβέτσ. Λεῦκτρ. Μάν. Μεγαλόπ. Μεσσ. Ὀλυμπ.
Τριφυλ. κ.ά.): Τί ἀρβαλλάει ἐκεῖ; Τριφυλ. Ἀρβάλλιζαν πον-
τίκια ἀπὸψε Δημητσάν. || Ἰσμ.

Δὲν εἶναι σοῦκα νὰ ζουλειοῦνται,
εἶναι καρύδια κι ἀρβαλλοῦνε
(σοῦκα=σῦκα) Λακων. Συνών. ἀρβαλεύω. 2) Φλυαρῶ
Πελοπν. (Βούρβουρ.) 3) Κοσκινίζω τὸν σῖτον καὶ τοὺς
ὁμοίους δημητριακοὺς καρποὺς πρὸς ἀποχωρισμὸν τῶν
ξένων οὐσιῶν, λιθαρίων κττ., ἢ τὸ χῶμα πρὸς ἀποχωρι-
σμὸν τῶν χονδρῶν λιθαρίων Κύπρ.: Ἐφέραςίν μου χῶμα
τὸ εἶπα τους τῷ ἀρβάλλισάν το.

ἀρβάλλισμα τό, ἀμάρτ. ἀρβάλλημα Πελοπν. (Γορτυν.
Λακων.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρβαλλίζω, παρ' ὃ καὶ ἀρβαλλάω.
Ἀρβάλλα (II), ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Μὲ τὸ ἀρβάλλημα ποῦ κα-
ναν οἱ διπλανοὶ δὲ μπόρεσα περὰ νὰ κοιμηθῶ Λεξ. Δημητρ.

ἀρβαλλοκάκκαβο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μα-
ζαίικ. κ.ά.) ἀρβαλλοκάκκαβον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρβάλλι καὶ κακκάβι.
Λέβης μετάλλινος ἔχων μίαν ἢ δύο κινητὰς λαβάς.
Πβ. ἀρβάλλι.

ἀρβαλλοκοπῶ ἀμάρτ. ἀρβαλλοκοπῶ Κύθηρ. Πελοπν.
(Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρβάλλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-κοπῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 245 κέξ.

1) Χορεύω ἢ παίζω μετὰ πολλοῦ κρότου καὶ θορύβου
Κύθηρ. 2) Προξενῶ θόρυβον Πελοπν. (Μάν.): Ἀρβαλ-
λοκοπάει μὲ τὸν τενεκέ.

ἀρβαλλομάννα ἢ, Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρβάλλι καὶ μάννα.
Μέρος τοῦ μύλου.

ἄρβαλλος ὁ, Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Δημητσάν.
Μάν. Μεγαλόπ. Ὀλυμπ.) ἀρβαλλὸς Πελοπν. (Γορτυν.)
ἄρβαλλο τό, Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ὀλυμπ.) ἀρβαλλὸ Πελοπν.
(Γορτυν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρβαλλίζω.

1) Κρότος, θόρυβος ἐνθ' ἄν.: Ἀκούω ἕναν ἄρβαλλο,
κάποιος ἔρχεται Δημητσάν. Ἀκουγα ἄρβαλλο ἀπὸψε 'ς τὸ
σπίτι αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρβάλλα (II). 2) Κώδων
αἰγὸς ἢ προβάτου Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Μεσσ. Ὀλυμπ.)
Συνών. ἀρβάλλι 2.

ἀρβαλλωτὸς ἐπίθ. Ἠπ. (Πρέβ.) Πελοπν. (Γορτυν.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρβάλλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ωτὸς.

Ὁ ἔχων λαβὴν κινητὴν καὶ τοξοειδῆ (ἰδ. ἀρβάλλι 1):
Ἀρβαλλωτὴ τέντζερ Πρέβ. Ἀρβαλλωτὴ τέσσα Γορτυν.

ἀρβάνα ἢ, Ζάκ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Χαλκιδ. κ.ά.)
Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Χάλκινον νόμισμα ἀξίας ἄνω τῶν δέκα λεπτῶν Πε-
λοπν. (Μάν.) κ.ά. 2) Ἀρτίσκοις, πίττα Ζάκ. Κεφαλλ.

3) Μάλλινον κροσσωτὸν σκέπασμα τῆς κλίνης (Χαλκιδ.)
Πβ. πενταρβάνης.

ἀρβανίκος ὁ, Κεφαλλ. ἀρβανίκους Μακεδ. (Βλάστ.
Κοζ.) ἀρβανίκου τό, Μακεδ. (Κοζ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Φρέαρ ἐνθ' ἄν.: Ἐπесе ὁ κουβάς μέσ' 'ς τὸν ἀρβανίκο
Κεφαλλ. Ἀρβανίκους βαθὺς Κοζ. Τοῦ ἀρβανίκου τοῦ νιρὸ
βλάφτ' αὐτόθ. Συνών. πηγάδι.

Ἀρβανίταρος ὁ, πολλαχ.

Μεγεθ. τοῦ ὄν. Ἀρβανίτης διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -αρος.

Μέγας τὸ ἀνάστημα Ἀλβανός: Ἐνας Ἀρβανίταρος
ἴσαμ' ἐκεῖ ἀπάνω.

Ἀρβανίτης ὁ, κοιν. Ἀρβανίτ'ς βόρ. ιδιῶμ. Πληθ.
Ἀρβανιτᾶδες Θράκ. (Σκοπ.)

Τὸ μεσν. ἐθνικὸν ὄν. Ἀρβανίτης. Περί τῆς λ. ἰδ.
ΠΦουρίκ. ἐν Ἀθηνᾶ 43 (1931) 3 κέξ.

1) Ὁ κάτοικος τῆς Ἀλβανίας, Ἀλβανὸς κοιν. Ἡ λ.
συνήθως μεταφ. ἐπὶ τοῦ θορυβοποιοῦ, τοῦ ὀξυθύμου, τοῦ
πεῖσμονος, τοῦ βλακὸς (πβ. κουταρβανίτης), τοῦ βιαίου
τυραννικοῦ, ἀδίκου καὶ δολίου, ἢ τοῦ ἐκ πυρὸς ὑπερθέρ-
μου: Φρ. Σὰν Ἀρβανίτης κάνεις (πρὸς τὸν θορυβοῦντα)
Πελοπν. (Δημητσάν.) Τῆν. Ἐκαψε τὸ φοῦρνο καὶ τὸν ἔκαμε
Ἀρβανίτη Λεξ. Δημητρ. Λησιμόνησε 'ς τὴ φωτιά τὸ σίδερο
κ' ἔγινε Ἀρβανίτης (συνών. φρ. ἔγινε Τοῦρκος) αὐτόθ.
|| Παροιμ. Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Ἀρβανίτης (δὲν εἶναι ἀδικος
καὶ σκληρὸς πρὸς τὸν ἀδικούμενον, ἀλλὰ, ἂν καὶ ἀργά,
τιμωρεῖ ὁμῶς τοὺς ἀδικοῦντας) πολλαχ. Ὁ Ἀρβανίτης διαν
δὲν ἔχη τί νὰ κλέψη, κλέφτει τὰ παπούτσια του (ἐπὶ τοῦ μὴ
δυναμένου νὰ ἀποβάλῃ κακὰς συνηθείας) Ἠπ. Οὐ Ἀρ-
βανίτ'ς τὴ φιλία 'ς τοῦ γόνα τ' τ'ν ἔχ' (δηλ. μόλις ἐγερθῇ
πίπτει καὶ χάνεται ἡ φιλία. Ἐπὶ τῆς δολιότητος καὶ ἀπι-
στίας τῶν Ἀλβανῶν) Μακεδ.

Ἀρβανίτη ἂν κάμης φίλο, | βάστα καὶ κομμάτι ξύλο
(ὁ ὑπὸ δολίου φίλου ἀπατῶμενος πρέπει νὰ προφυλάσσε-
ται πάντοτε ἐξ αὐτοῦ) ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 31,400

Ἀρβανίτης κάνει γάμον | μὴ φακῇ κι μὴ κουρκούτι
κι μὴ λάχανα βρασμένα

(ἐπὶ πτωχῶν νυμφευομένων) Μακεδ. (Τσοτὶλ.). Ἡ λ. καὶ
ὡς ἐπών. καὶ τοπων. πολλαχ. καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Ἡ Ράχι
τ' Ἀρβανίτη τοπων. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 2) Ὁ κάτοικος
τῆς Ἠπείρου ὡς ὁμόρου τῆς Ἀλβανίας, Ἠπειρώτης
Κωνπλ. Πιῦξ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. 3) Ὁ βορειοδυτι-
κὸς ἄνεμος Ἠπ. (Ζαγόρ.) Ἡ λ. τῶν ποιμένων Σαρακα-
τσαναίων, πρὸς οὓς ἐν Ζαγορ. διαμένοντας ἡ Ἀλβανία

